

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΗΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' ελευθέρου γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθὲν διὰ του Ἀργυρου Μεταλλίου της Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 1000. Ἐξέ-
μνη δρχ.350. Τρίμηνη δρχ.300. Τὰ φύλλον δρ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ (τεχνολογικαὶ
ἀπαιταὶ, τελεῖ κτλ.) ἀνωμόμος : πρὸς τὸ περιο-
δικὸν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδος Ἐβ-
ρητίδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἄρχιζου τὴν 1ην οἰουόηστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβρητίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἐαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Ἀθήναι, 1 Ἀυγούστου 1942

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 35

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΒΕΡΤΘΕ ΒΕΡΝΑΓΕ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ γιλέκο του μιὰ ἀσημένια σφουρίχτρα καὶ σφύριξε. Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν μπροστά τους. Ὁ Ταλι τὸ ὀδηγοῦσε ἀπαθῆς ὅπως πάντα, ἀλλὰ ἡ ἀσπρη φόρμα του ἦταν σχισμένη καὶ τὸ χέρι του εἶχε μιὰ βαθιὰ γρατζουνιὰ καταματωμένη. Ὁ θεῖος Στέφανος μίλησε μαζί του σὲ μιὰ γλώσσα ἀκατάληπτη γιὰ τὴ μικρούλα, κι ὕστερα εἶπε στὴν ἀναδεξιμίττα του :

—Ἀνέβα στ' αὐτοκίνητο καὶ χύσου βαθιὰ στὰ μαξιλάρια.

Τὸ πρόσωπό του πρόσωπο φαίνόταν τώρα θλιμμένο, καὶ ἡ Μαλάμω δὲν τόλμωσε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί εἶχει. Σύμφωνα δὲς τὴς συνήθειά του, τῆς ἔδωσε ἀπὸ μόνος του τὴν ἀπόκριση στὸ βουδὸ ἐρώτημά της :

— Τίποτε σοβαρό. Ὁ Ταλι χτυπήθηκε μὲ κάποιους. Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σῦθεντρο· θὰ εἶμαστε σὲ μεγαλύτερη ἀσφάλεια. Πότε ἐπιτέλους θὰ γίνουιν καλοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Πῶς μπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ κακὸ μὲ τὸ νοῦ του δταν εἶναι τόσοσφραῖα ἡ ἀνοιξη ; Ὅχι, μὴ σ' κῦθη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο !

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Μὰ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε τόσο γρήγορα, πὸς τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φθάσῃ, καὶ σὲ λίγο βγήκε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ Μαλάμω φαίνόταν ἀκόμη λίγο ταραγμένη, κι' ὁ νουνός της τῆς εἶπε :

— Μὴ φοβάσαι. Κάθε κίνδυνος πέρασε. Γιὰ κοίταξε, νὰ ἡ θάλασσα.

Κι' ἀλήθεια, ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐσπρόβαλε ἡ θάλασσα, ἀπέραντη καὶ ὀλογάλανη, πέρα ἀπὸ τὴ χρυσαφένια ἀμμουδιά. Ὁ Ταλι σταμάτησε τὸ ἀμάξι· μπρὸς σ' ἕνα φρεσκοκαθεστωμένο μικρὸ ξενοδοχεῖο, μὲ μιὰ μεγάλη ταράτσα πὸς ἔδλεπε στὴ θάλασσα. Ἡ ξενοδόχα πήγε νὰ τοῦς χαιρετήσῃ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τῆς ποδιάς της. Ἦταν μιὰ φρέσκια,

«Τὰ κουνέλια, τὸ σκυλί κι' ἡ γάτα ἦταν οἱ μεγαλύτεροές της ἀγάπες.»

παχουλὴ καὶ γελαστή νέα γυναίκα, μὲ κλαδιτὸ φάρμα καὶ ὀλοκάθαρη ποδιά, καὶ τοῦ ἀνοιγε κανενὸς ἡ ὀρεξὴ μόνος πὸς ἔδλεπε τὰ χιονάτα τραπεζομάντηλα καὶ τὰ χωριάτικα σερβίτσια, στολισμένα μὲ κόκκινα καὶ γαλάζια λουλουδάκια.

— Ἀχ ! τί ὄραία πὸς μυρίζει ! Ἐκανε ἡ Μαλάμω ὀρμίζοντας τὸν ἀέρα μὲ ἀπόλαυση. Συναγρίδα ψητῆ τῆς σκάρας !

— Πετούχατε διάνα ! γέλασε ἡ ξε-

νοδόχα. Ἐχομε καὶ συναγρίδα σκάρας καὶ συναγρίδα φούρνου, καὶ ὄραία πρωτόγαλα κεράσια, καὶ μιὰ ρετιλίνα Με σογελωιν πὸς σπιθοβολάει. Ὅρστε καὶ τὸ καλύτερο τραπέζι, πὸς ἔχει τὴν ὀραιότερη θέα. Θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμας.

— Αὐτὸ δὲ φαίνεται ἀπὸ τώρα, ἔκανε ἡ Μαλάμω χαμογελώντας εὐγενικά, καὶ ἡ ξενοδόχα ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ φιλοφρόνηση ἔτρεξε στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὰς νὰ περιποιηθοῦν τοῦς νέους πελάτες.

Ἐνα πλουσιοπάροχο γεῦμα ἐτοιμάστηκε, καὶ ὁ θεῖος Στέφανος διασκέδαζε βλέποντας τὴ βαφτιστικιά του νὰ τρώῃ μὲ τόση ὀρεξὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ τόση διάκριση.

« Ζωντανὸ παιδί, ἀλλὰ μὲ λεπτὰ ἀισθήματα, ἔλεγε μέσα του. Καλὰ τὴν ἔκρινα ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Γιατί ἐμὸς μελαγχόλησε ἔτσι ξαφνικά ; Ἄ, καταλαβαίνω ! »

— Μὴ μοῦ στενοχωριέσαι, ἔκανε δυνατὰ. Σοῦ ὀπύχομαι νὰ φέρω μιὰ μέρα καὶ τ' ἀδελφία σου νὰ φᾶνε ἐδῶ κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ἡ Μαλάμω ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξη, ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ χύσῃ μέσα ἕνα τραγικὸ πικατάκι, καὶ κοκκινίζοντας ἔφώναξε :

— Καλὸ αὐτὸ εἶναι φοβερό ! Διαβάζετε τίς σκέψεις μου δλες ! Μήπως εἴσατε μάγος ;

Ὁ θεῖος δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ χαμογέλασε μὲ κάποια μελαγχολία. Ὅταν ἐμὸς σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, παρουσιάστηκε καὶ νέα εὐκαιρία γιὰ νὰ πορῆσῃ ἡ Μαλάμω μὲ τὴν νοομαντεία τοῦ θεῖου της. Θεῖος κι' ἀνεφιά περπατοῦσαν στὸ πεγγα-

ρόφωτο, ακολουθώντας τον δρόμο που τραβούσε την ίδια γραμμή με την παραλία. Από πίσω τους, διακριτικά και αθόρυβα, έρχόταν ο Ταλί, ώσαν για να τους προστατεύει. Όλη η ώρα φύση της Αττικής φαινόταν λουσμένη μ' ένα ασημένιο φως, και η θάλασσα όπου καθρεφτιζόταν τ' ελαιοστρόγγυλο φεγγάρι, άστραφτε σαν να είχαν πετάξει επάνω της μιά χούφτα διαμάντια. Η Μαλάμω ένοιωσε μιά απεριγράπτη ευτυχία να της πλημμυρίσει την ψυχούλα της. Δεν την έφθανε όμως μόνο να κοιτάζει, ήθελε ν' ακούη κιόλας το σιγανό μουρμούρισμα της θάλασσας, το θρόϊσμα που έκαναν τα χαλίκια της ακρογιαλίας καθώς έπεφτε επάνω τους το κύμα. Φρόνιζε να δει αν δεν μιλούσε, θα κακοφαινόταν στο θείο της, και βίαζε τον έαυτό της να κρατήσει ζωντανή τη συζήτηση. Έξαφνα ο θεός της την έκοψε:

— Κόρη μου, κάνε έκτενο που σ' ευχαριστεί, είπε. Άς κάνουμε τον περιπατό μας δίχως να μιλούμε. Και μην άνησυχής. Έγώ ο ίδιος θα ξαναπαίξω την δμιλία, όταν νοιώσω πως η ψυχή σου άκουσε άρκετά τη φύση.

Πάλι είχε διαβάσει τους κρυφούς διαλογισμούς της, και η Μαλάμω άπολάμβανε άχόρταγα με όλες τις αισθήσεις της την υπέροχη ασηνοφώτιστη βραδιά. Τέλος ο νουνός είπε:

— Η μικρή μου όνειροπαρμένη βαφτιστική δεν θα ξεχάσει ποτέ το γαλάζιο τουτο βράδυ. Άλλά και για το γέρο νουνό της θα μείνη άλησμόνητο. Στην Άσία έχομε πραγματικά φαντασμαγορικές νύχτες. Δεν έχουν τη γοητεία που έχουν οι νύχτες της Ελλάδας μας, που πολύ σύντομα θα την άποχάιρετήσω.

— Μά θα μάς ξανάρθετε γρήγορα, νουνέ μου.

— Δεν φαντάζομαι. Θέλω να τελειώσω στη μελέτη και στη συγκέντρωση τη ζωή μου που κινδυνεύει από τόσους έχθρους.

— Ποιους έχθρους, νουνέ μου; ρώτησε η Μαλάμω, περνώντας το χεράκι της μέσ' στο δικό του.

— Μερικούς κακόδουλους ανθρώπους μ' επαναστατικές ιδέες, που θέλουν να βάλουν σε ταραχή και άναστάτωση την ευτυχισμένη και γαλήνια εκείνη χώρα. Έκανα ως τα σήμερα ότι μπορούσα για να τους έμποδισω να διαφθείρουν τους δικούς μου ανθρώπους, και γι' αυτό με μισούν και θέλουν να με σκοτώσουν. Με καταδιώκουν όπου κι' αν πάω.

Απόψε άκομη, καθώς είδες, ο Ταλί πληγώθηκε υπερασπίζοντας το αυτοκίνητό μου, όπου αυτοί οι άθλιοι

νόμιζαν πως ήμουν κι' εγώ ο ίδιος μέσα. Μά τί πειράζει, παιδί μου, αν εγώ πεθάνω λίγον καιρό νωρίτερα ή άργότερα; Η δική μου ζωή όπωσδήποτε βρίσκεται τώρα στο τέλος της. Η δική σου άρχίζει. Ός τώρα ήσουν ένα κοριτσάκι: παραμερισμένο κάπως, που έλοι το έπειραζαν.

— Με πειράζουν, νουνέ μου, άπαντησε ήρεμα η Μαλάμω, γιατί είμαι πολύ χοντρή και πολύ χαζή. Δεν φταίνε όταν με βλέπουν όπως είμαι και γελοούν καμιά φορά μαζί μου. Έγώ το βρίσκω πολύ φυσικό.

— Άκουσέ με, μικρούλα με την άπλοϊκή καρδιά. Η Μαλάμω, που το βρίσκεις φυσικό να την κοροϊδεύουν όλοι, θα κάνει μεγάλα πράγματα. Θα σκορπίση πλούσιους τους θησαυρούς της ψυχής της. Και μιά μέρα η Μαλάμω θα εξαφανισθή και θ' άπομείνη μόνο η Χρυσή ή πολυαγαπημένη.

— Άγαπημένη; Από ποιόν; Κανείς δεν μ' αγαπάει πολύ. Δεν είμαι και τόσο αξιολάπητη, νουνέ μου.

— Γνωρίζω πόσο αξίζεις και τι μπορείς να κάνεις. Το ξέρω, το ξέρω, το ξέρω.

Το αυτοκίνητο τους έφερε πίσω στην Άθήνα περνώντας πότε από παραλιακούς δρόμους, άπ' όπου η θάλασσα φαινόταν σαν ένας άπέραντος άσημένιος καθρέφτης, και πότε από έλαιώνες και πευκώνας. Δεν μιλούσαν καθόλου μεταξύ τους. Η Μαλάμω ήταν βυθισμένη σε βαθιά συλλογή. Είχε άκουμπήσει με κεφαλάκι της στον ώμο του αγαπημένου της γεροντού και της φαινόταν σαν μιά σιγανή φωνή να έλεγε και να ξανάλεγε μέσα της τις μυστηριώδες λέξεις που είχε άκούσει στο ακροβάλας: «Η Μαλάμω θα εξαφανισθή — και θ' άπομείνη μόνο η Χρυσή, ή πολυαγαπημένη».

Στο σπίτι όλοι είχαν πέσει να κοιμηθούν έκτος από την κυρία Άγγελίδη που περίμενε την κόρη της με κάποια άνησυχία. Έβρισκε ότι ένα κοριτσάκι δώδεκα ετών δεν έχει καμιά ανάγκη να κάνει νυκτερινές έκδρομες με το φεγγάρι, και οι νεωτερισμοί του θείου Στέφανου δεν της άρεσαν καθόλου.

— Άδριο θα μάς πής πως έπέρασες απόψε, είπε φιλώντας τη μικρούλα. Πήγαινε τώρα να κοιμηθής, χρυσή μου. Και πρόσεξε μην ξυπνήσεις τη Αιάνα.

Νά ξυπνήση τη Αιάνα! Θεός φυλάξοι! Θα έγανε τη μισή της ευχαρίστηση. Η Μαλάμω γδύθηκε αθόρυβα στο φως του καντηλιού και άφω έκανε την προσευχή της όπου

ευχαρίστησε τον καλό Θεό ξεχωριστά για τη χαρά που της είχε δώσει απόψε, έπεσε στο κρεβάτι της άγκαλιάζοντας την αγαπημένη της κόουλα και μουρμουρίζοντας:

— Απόψε, νεράϊδα μου...

Μά ή νεράϊδα δεν έμελλε νακούση παρακάτω. Γιατί την άλλη στιγμή η Μαλάμω είχε ξαναφύγει για τον κόσμο των όνειρων.

[Ιτασκουή]
[Ακολουθεί]

ΤΣΙΛΙΔΟΝΙΑ

Που βρεθήκανε τόσα τσιλιδόνια εδώ τριγύρω; να κουρνιάζουνε ψηλά στα κεραμίδια, στην άκρη στον ύπόνομο, ή πίσω από τις γλάστρες του μπαλκονιού; ή μέσα στο λούκι της ταράτσας; Κανείς δεν ξέρει. Πότε έρχεται άπό δω ή φωνή τους και πότε άπό κει. Τραγουδάνε ή τσιρίζουνε; βουίζουνε ή τρίζουνε; Λίγο άπ' όλα. Μες στα βαθιά μεσάνυχτα, μονάχα οι γρύλλοι ξαγρυπνάνε, τσιτσίκια του σκοταδιού, παιδιά της ύγκρασίας. Ένα τριζόνι, πη δυνατό άπό τ' άλλα άκούγεται — το φαντάζομαι μεγάλο και καλοθερμένο — και κείνα σιγανόφωνα άκομπανιάρουν. Λίγοι προσέξανε ως τώρα το τραγούδι του τσιλιδονιού. Τη μέρα μοιάζει με κατσαρίδα, κρύβεται, φοβάται. Τη νύχτα γλεντοκοπάει και συντροφεύει τ' άστέρια. Δένε πως φέρνουνε γούρι στα σπίνια τα τσιλιδόνια. Έγώ τα σιχαίνομαι, σαν κάθε έντομο. Μά το μονότονο τραγούδι τους άπόψε τ' αγαπάω...

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

(Σονέττο)

Φίλη πιστή, άλησμόνητη, μεγάλη, Ός σ' είχα στής ζωής μου την αύγουλα, [γούλα, Στη νιότη, τη χρυσή Διαπλασοπούλα, Θα σ' έχω και με χιόνια στο κεφάλι.

Στόν πόνο, στη χαρά, στην παραζάλη, Για τα παιδιά Σου δεύτερη Μανούλα, Άνοιγεις ίδια σ' όλα την άγκάλη, Στη φτωχοπούλα και στη Ρηγοπούλα.

Τί κλει ή καρδιά μου, Διάπλαση, για [Σένα, Τά λόγια της αγάπης μου ένα - ένα Νάνιστορήσουν δεν μπορούν τα χείλη]

Χιλιόχρονη στο λέγω άπ' την καρδιά, Και της Ελλάδας όλα τα παιδιά Δικά Σου να γίνουν, γλυκειά μου φίλη! ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΛΕΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ... ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ.

ΟΙΠΟΝ έτελείωσες! Ένα, δύο, τρία, για την ώρα, Διαπλασοπούλα παραδέχθηκαν την καινούργια «άπλη γραφή» — του Πάλλη, του Βλαστού, του Κακριδή, κι' άλλων παλαιών και νέων δημοτικιστών — κι' άρχισαν να γράφουν χωρίς πνεύματα, χωρίς υπογεγραμμένες, χωρίς βαρετες και περισομμένες, μόνο με μιά δέξια για την τονιζόμενη συλλαβή των πολυσύλλαβων, γιατί τα μονοσύλλαβα — να, θα, που κτλ. — τάφινουν άτονα. Μ' αυτό το σύστημα γράφουν τώρα τα γράμματα τους στη Διάπλαση, τις Μικρές Άγγελίες τους, τα κομμάτια τους για τη Σελίδα, ζητούν μάλιστα και να τυπώνονται στο περιοδικό έτσι. Σε κάποιον άπ' αυτούς, ή Διάπλασις άπάντησε πως δεν γίνεται, γιατί αν έγραφαν όλοι κι' είχαν την άπαίτηση να τυπώνονται χωρίς πνεύματα και τόνους — που άσφαλώς θα γινόταν με την παντοδύναμη μίμηση — θα τελειώναν γρήγορα τα πνευματισμένα και τονισμένα φωνήεντα που διαθέτει το Τυπογραφείο, κι' ή στοιχειοθεσία θα σταματούσε «έλλείψει στοιχείων».

Άλλ' αυτό πρέπει να σάς το εξηγήσω καλύτερα. Στο Τυπογραφείο, να ξέρετε, οι τόνοι, τα πνεύματα, οι υπογεγραμμένες, δεν μπαίνουν χωριστά όπως τα κόμματα, οι τελείες, τα έρωτηματικά και τα θαυμαστικά, αλλά υπάρχουν σ' ένα σώμα, σ' ένα στοιχείο, μαζί με τα πνευματισμένα και τονισμένα φωνήεντα. Έτσι, έκτος από το ξερό α, είναι άκόμα άλλα δεκαπέντε: ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά, ά. Έκτος από το ξερό ε, είναι άκόμα: έ, έ, έ, έ, κτλ. που μπορείτε να τα βρήτε και μόνοι σας. Την ίδια σχεδόν συνοδεία έχουν και τα ξερά η, ι, ο, υ και ω. Μά άλλους λόγους, στο Τυπογραφείο, αυτά τα ε σ τ ι γ μ έ ν α, τα σ η μ α δ ε μ έ ν α στοιχεία είναι τουλάχιστο δεκαπλάσια άπό τα ξερά, τα γυμνά. Έτσι και σ' ένα οποιοδήποτε κείμενο, αν πάρετε τρεις μόνο γραμμές και μετρήσετε τα φωνήεντα, θα έδητε πως τα σ η μ α δ ε μ έ ν α υπερτερούν πολύ κατ' αριθμό άπό τα γ υ μ ν ά. Άν λοιπόν ένα Τυπογραφείο ήταν υποχρεωμένο να μετα-

χειρίζεται μόνο αυτά και να βάλη σε άχρηστία τάλλα, τα πολλά, γρήγορα τα γ υ μ ν ά θα το τελειώναν και δεν θα είχε για να συμπληρώση και τις όκτώ σελίδες ενός φυλλαδιού μας, ή και τις δεκάξη ενός τυπογραφικού φύλλου άπό βιβλία. Κι' εν άπό τα δύο: ή θάπρεπε να βάλει στο πιεστήριο και να τυπώνη τέσσερις τέσσερις ή όκτώ - όκτώ τις σελίδες — που θα ήταν φοβερή άργαπορία και σπατάλη ρεύματος — ή θα βρισκόταν στην άνάγκη να αναμορτώση τις στοιχειοθήκες του (κάσσες), να πετάξει όλα τα άχρηστα πια σημαδεμένα φωνήεντα και να προμηθευθή άλλα τόσα γυμνά — πράγμα που θάπαιτούσε μιά μεγάλη δαπάνη. Θα πήτε: πως βγαίνουν και βιβλία όλόκληρα χωρίς πνεύματα και τόνους; Ναί, μερικά βγαίνουν: άλλα τυπώνονται σε μεγάλα Τυπογραφεία που έχουν πάρα πολλά, άμετρητα στοιχεία όλων των ειδών, έπο-

μένιος και γυμνά. Στα μικρά όμως, τα συνήθη Τυπογραφεία, δεν θα μπορούσε να στοιχειοθετηθή πολύ κείμενο, χωρίς την αναμόρφωση που σάς είπα.

Όστε για να επικρατήσει ή καινούργια «γραφή», πρέπει πρώτα-πρώτα να αναμορφωθούν τα Τυπογραφεία. Έ, βέβαια, κι' αυτό θα γίνει μιά μέρα. Γιατί δεν είναι δυνατό να εξακολουθήσουν οι Έλληνες επ' άπειρον να γράφουν τη γλώσσα τους με τόσα περιττά σημάδια, που άσχημίζουν και το γραπτό και το τυπωμένο έλληνικό κείμενο. Και μιά που έγινε ή καλή άρχή, θάρρη άργά ή γρήγορα και το τέλος. Μή βιάζεσθε λοιπόν, δεν είναι άκόμα καιρός. Μόνο για να συνηθίσετε, ή και για παιχνίδι, μπορείτε να γράφετε άπό τώρα μερικά πράγματα — κι' έχι βέβαια όλα — χωρίς τα περιττά σημάδια...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τελος πάντων, πολλά πράγματα έδίδαξε τον Φίλιππο ή σκηνή με τον ψευτοποντικό που διηγηθήκαμε. Και πρώτα-πρώτα, πως μιά μικρή κόρη της άριστοκρατίας μπορεί να παθαίνεται και να συγκινείται — να φοβάται επίτελους — περισσότερο άπό μιά κόρη μεγαλωμένη στη φτώχεια σαν τη Δέα. Έπειτα, πως ένα πράγμα που φαίνεται όραίο και πολύτιμο σε μερικούς, όπως σ' αυτόν τα πατέρα - Ίωσήφ, για μερικούς άλλους είναι αντικείμενο σιχαμάρας και φρίκης — πως ένα φτωχό κι' άπόκληρο παιδί σαν κι' αυτόν, δεν πρέπει να έπιζητή μεγάλες φιλίες με μιά πλούσια κληρονομία, αν δεν θέλη νάχη άπογοητεύσεις πικρές — πως υπάρχει άγώνας, πόλεμος, άνάμεσα σε ταπεινούς και περήφανους, και πως ή βασιλεία των ταπεινών «δεν είναι εκ του κόσμου τούτου» — πως ή ζωή της έντιμης και παράμερης φτώχειας διαφέρει άπό την πλούσια κι' επιδειχτική ζωή κι' έμπνέει πολύ διαφορετικές ιδέες για όλα τα πράγματα — και τέλος, πως σ' αυτόν τον κόσμο οι πράξεις δεν κρίνονται με τον ίδιο τρόπο άπ' όλους τους ανθρώπους, και πως εκείνο που μερικοί το θεωρούν σαν κάθια άστεϊότητα, άλλοι μπορούν να το χαρακτηρίσουν σαν άσυγχώρητη πονηρία.

Οι σκέψεις αυτές γενιούνταν λίγο-λίγο στο νου του παιδιού. Ποτέ ως τώρα δεν του είχε δοθεί άφορμή να σκεφθή για τέτοια πράγματα με τον πάτερ-Ίωσήφ και τη θεία Άγτωνία, τους καλούς εκείνους κι' άφελείς ανθρώπους. Τώρα ζούσε μέσα σ' έναν κόσμο άλλοιότιμο και πολύπλοκο. Όσα έβλεπε κι' άκουγε του έκαναν μεγάλη έντύπωση. Πολλά μάλιστα δεν μπορούσε να τα καταλάβη, και του κάκου έβασάνιζε το μυαλό του για να βρη τί άνάγκη ήταν, π χ., ναλλάζουν δώδεκα φορές το πιάτο στο τραπέζι, ή να βγάζουν ένα κομψότατο φόρεμα που φορούσαν τζόγγεμα για να βόλουν άλλο για το γεύμα! Και γιατί με τα καφετιά του παπούτσι δεν ήταν παρουσιάσιμος στη σάλλα, που για να μπη έπρεπε να φορέση λουστρίνια; και γιατί, όταν έμπαιναν στην τραπεζαρία, στέκουνταν όλοι όρθιοι, ως να καθήση ή λαίδη; Άδτό το έκαναν βέβαια από σεβασμό, κι' όπωσδήποτε το καταλάβαινε πολλοί άλλοι όμως τύποι ήταν γι' αυτόν παράλογοι, κι' άς του έλεγαν οι γονείς του πως έπρεπε να τους τηρή, γιατί άποτελούσαν δείγμα καλής άνατροφής.

Και τους τηρούσε βέβαια όσο μπορούσε: ένόμιζε όμως πως έκανε το χρέος του καλύτερα, όταν φερνόταν εθγενικά προς όλους, άκόμα και προς τους υπηρέτες, κι' όταν ήταν

ελλεικρινής, εδπιεθής και καλόκαρδος. Έτσι τον είχε μάθει η θεία Αντωνία. Όσα χρήματα είχε τ' έδινε σε φτωχούς με μεγάλη προθυμία. Έπαιρνε πάντα το μέρος του αδύνατου κατά του δυνατού, κι' ύπερασπιζόταν τα μικρά παιδιά και τα δύστυχα ζώα κατά των κακών παιδιών που τα έβασάνιζαν. Άγαπούσε τα πουλάκια κι' έβαζε πάντα ψήχουλα γι' αυτά στο παράθυρο. Δέν ξεχνούσε ποτέ να βγάλει το καπέλλο του, όταν μιλούσε σε μεγαλύτερο, άντρα ή γυναίκα. Όταν ήταν σε δημόσιο κήπο, έπρόσφερε το κάθισμά του σε ηλικιωμένους που έρχονταν ύστερ' απ' αυτόν και δέν έβρισκαν. Σήκωνε το μισρό ή το καλάθι καμιάς φτωχής μητέρας, κουρασμένης. Τελος πάντων έκανε β,τι του διαγόρευε ή φυσική του εδγένετα και καλωσύνη. Συχνά όμως του έκαναν παρατηρήσεις, γιατί μερικά απ' αυτά που έκανε δέν ουμιδάζουνταν με τους κανόνες της άριστοκρατικής ζωής. Έτσι δέν είχε εδλη του την έλευθερία, κι' αυτό τον στενοχωρούσε πολύ. Ήταν χλωμός, κατηφής, σκεπτικός, πράγμα που δέν ταίριαζε σε παιδί της ηλικίας του. Έ, βέβαια, στην πνιγηρή εκείνη άτμόσφαιρα της άριστοκρατίας, δέν άνάσαινε με δση εδκόλλα κι' εδχαριστήση στον εδέξατο κήπο της θείας Αντωνίας!

Τό Μάν, όταν άνθισαν τα δέντρα κι' έπρασίνισαν οι θάμνοι, ο Φίλιππος ξαναγεννήθηκε μαζί τους. Στους λαμπρούς κήπους της Νέας Ύδρας, και προπάντων στο Κεντρικό Πάρκο, περνούσε ώρες πολλές. Του άρεσε να ξαπλώνεται κάτω απ' τα δέντρα και να ξαναθυμάται τα περασμένα. Κι' ή νοσταλγία του εδλοένα μεγάλωνε. Άχ, πώς ήθελε να γυρίση στην αγαπημένη του πατρίδα! Τόν γελοούσε λοιπόν ο θετός του πατέρας, που του το είχε ύποσχεθεί τόσες φορές:

Άλλά ή όμορφιά του Πάρκου τον πάρηγορούσε. Τόν εγούθησαν οι δροσερές εκείνες σκιές και τα κελαϊδήματα των πουλιών που δέν ήξερε τα όνόματά τους, μα που του θύμιζαν τον Καρδινάλιο και τον Άναγελαστή... Γιατί και τα πουλιά του Πάρκου κατάλαθαν πώς τάγαπούσε, πώς είχαν να κάμουν με φίλο, κι' έτρεχαν στη φωνή του και κάθονταν στον ώμο του.

Συχνά, τα ώρατα άπογεύματα του Ίουνίου, όταν ή λαϊδή Ένσορτ κι' ή Δουκία εδγαίγαν περίπατο με τ' άλλα, συνέβαινε να συναντήσουν το Φίλιππο, ξαπλωμένο μακάρια κάτω

από κανένα δέντρο να κοιτάζει τον ούρανό. Αυτό τους φαινόταν κάρναμοστο για παιδί καθώς πρέπει, κι' έκαναν πώς δέν τον βλέπουν, για να μην άναγκασθούν να τόν χαιρετήσουν, να του μιλήσουν και... ντροπιαστούν. Ο Φίλιππος όμως δέν τις έδλεπε άληθινά. Αιτός, τις ώρες εκείνες, δέν έδλεπε παρά τό γαλάζιο ούρανό, τα πράσινα δέντρα, τα πολύχρωμα πουλιά. Ο νους του πετούσε μίλλια μακρ'ά από κε' ήταν ακόμα ο Φίλιππος της Αντωνίας: σκεπτόταν όπως και στον κήπο της παλιάς βίλλας Δετράδα: ένομιζε πώς εγονάτιζε στο εκκλησάκι του Άγιου Ρόκου, κι' έδλεπε ακόμα τη Δέα μπροστά του να προσεύχεται, με τό χρυσό ακτινωτό γύρω στο κεφάλι, όπως την είχε ιδεί τότε που ή μικρή του φίλη πήγε και τόν βρήκε στο κοιμητήρι...

Άρχες Ίουλίου, ή κυρία Βάν-Νόρκωμ γύρισε από την Εδρώπη, πήρε τη Δουκία, την γουβερνάντα και την καμαριέρα της, και ξανάφυγε μαζί τους για τό Νιούπορτ, πόλη που συχνάζονταν τό καλοκαίρι από την άμερικανική άριστοκρατία για τα θαλάσσια λουτρά της. Σε λίγο έφυγε κι' ή λαϊδή Ένσορτ για να τις συναντήσει, κι' έτσι ο γιός της, ή νόφη της κι' ο Φίλιππος έμειναν μονάχοι στο μέγαρο της Νέας Ύδρας.

Δέν μπορεί κανένας να πη πώς ο κύριος κι' ή κ. Ένσορτ παραμελούσαν εδότελα τό θετό τους παιδί. Η άλήθεια όμως είναι πώς τώρα τό εδφρόντιζαν λιγώτερο. Η κυρία Ένσορτ ήταν άρρωστη, τόν περισσότερο καιρό τόν περνούσε στην κάμαρά της, κι' ο άντρας της της έκανε συντροφιά. Η άρρώστεια αυτή άπογοήτευσε τό Φίλιππο ακόμα πιο πολύ, γιατί ματαιονόταν έτσι κι' ή τελευταία ελπίδα για ταξίδι.

[Παράφραση από τό γαλλικό] (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΑΝΟΦΥΛΛΟΥ

Στη Δέσπα και στο Λαδίν

Α'

Ο θεόρατος βράχος είναι κομμένος κάρθετα, σα μονόπετρος τοίχος, και στα πόδια του σδύνει ή κατηφορία της πλαγιές με τα λαμπαδιαστά έλατα. Άμα φωνάζεις, ο αντίκλαός σου άπαντάει πολύ καθαρά και με τόν άχρ βγαίνουν σμάρια τ' άγριοπερίστερα από τις σπηλιές. Καμιά φορά ένα σκούρο σημάδι, από πάνω, λεκιάζει τόν ήλιο, κάρποις άητός που ήρθε από τη γυμνή κορφή της Ζήριας κι' άποξεχάστηκε άνάμεσα ούρανού και γής να καμαρώνη τη δύναμή του. Και τότε πέφτει θρήνος στα κοτόπουλα του μοναστηριού.

Έρχεται κάποτε κι' εδω πάνω ή άνοιξη. Η άλήθεια είναι πώς φτάνει λαχανιασμένη κι' άνασαινει δυνάτα μ' άλλως πώς θα τα κατάφερνε να λούση τα χιόνια που είναι παγωμένα πιά κάτω απ' τόν ήσκιό του βράχου; ή άλήθεια είναι ακόμα πώς έχει αστόλιστα τα ξέπλεκα μαλλιά της, γιατί οι κάμποι της πήρανε κιόλας τα κόκκινα, τα χρυσά της λουλούδια. Δά-πάνω, τό πολύ να φέρη καμιά μικρή βιολέττα, βαθεία γαλάζια, γιατί είναι, βλέπεις, πιο κοντά στον ούρανό και ρουφάει εδλο του τό χρώμα. Μα πάλι τό βουνό δέν της κρατάει κάρια της άνοιξης. Ίσα-Ίσα που για χάρη της κατεβαίνουν εδλα τα νερά, εδλα τα ποταμάκια, εδλα τα ρέματα και χοροπηδούνε κελάρυζει τό βουνό εδλόκληρο σαν δρχήστρα από βιολιά, και κάποιος άηδόνι θα βρεθή πάντοτε για σολίστας. Έπειτα τό Βρυσάρι θα ζυπνήση τις λεύκες που τό φυλάνε στη σειρά. Κι' άμα φουνώσουν οι λεύκες και τεντωθούνε σαν άρπες στον άέρα και φτερουγίσουν οι άσημένιες νότες στην καρδιά τους, ή άνοιξη που τρελλαινεται για μουσική, στέλνει από τη χαρά της ένα άσπρο φέρεμα στις γχορτές που κρυφοκοιτάζουν πάνω απ' τη ραχούλα. Σκάζουν από τη ζήλεια τους οι κεραιές του μοναστηριού, γιατί είναι ακόμα πολύ μικρές και δέν ήρθε ή ώρα τους για νόφες. Τα έλατα σδύδουν τό κεφάλι σοδάρα και μουρμουρίζουν γεμάτα εδέισπρέπεια. Την αγαπάνε την άνοιξη, που όμορφαίνει τόν κόσμο γύρω τους, και της άνάδουν διακριτικές μυρουδάτες λαμπάδες σε κάθε τους κλώνο, μα ή άνοιξη είναι άμυαλη και δέν καταδέχεται τ' άναθη δώρα τους.

Έκείνη θρονιάστηκε τώρα στο

περβολάκι που φροντίζουν οι καλόγριες, και περιμένει τ' άργοπορημένα του τριαντάφυλλα νάρθουν, τόν Άλωνάρη μήνα—μα εδω δε φτάνει ποτέ τό βάνουσο καλοκαίρι να τη διώξη—νάρθουν να ξομπλιάσουν τό φουστάνι της. Άναταράχτηκε πιά κι' ο γέρο-πλάτανος, ο γείτονας του μοναστηριού. Τέντωσε τα πελώρια κλαριά του, έχωσε τις ρίζες του βαθεία στη γη, φούσκωσαν τα μπουμπούκια, και χιλιάδες μικρά πράσινα χέρια, χιλιάδες γιορτάσιμα φλάμπουρα, χαιρέτησαν τόν ήλιο. Ο άνεμος τ' έμαθε από μακριά πώς ζυπνήσε ο παλιός του φίλος. Έτρεξε φορτωμένος ιστορίες, φορτωμένος θαλασσινούς άφρους και καύμους ταξιδιών. —Τι εδέσιος που είναι ο κόσμος, τραγουδήςε.

—Ο εδέσιος κόσμος είναι μακρ'ά! Είδες εδω τ' άμπέλια που κάνουν με ήλιο γλυκά κεχριμπάρια; Είδες τ' άσπρα πανιά να φτερουγίζουν πάνω στο πράσινο πέλαγο; Είδες τό ρόδινο τραγούδι του δειλινού πάνω στις μενεξεδένιες κορφές; Είμαι μακρ'ά!

—Είμαι μακρ'ά, αντιλάλης ή ύπάκοη φυλλωσιά.

Τότε τό φύλλο που είχε φαντασία βρήκε την αλλη του μοναστηριού άνυπόφορα στενή και πληχτική. —Εκείνο τό βράδυ άνέβηκε στον ούρανό τ' εδλόγιομο φεγγάρι. Η λεύκα ρίγησε εδλόκληρη και τό Βρυσάρι τό πράδησε στον καθρέφτη του, άσήμωσε τό νερό και τό φλαίσβο

Τι εδέσιος που είναι ο κόσμος, τραγουδήςε.

Τα φύλλα είναι ταπεινά πλάσματα χωρίς προσωπικότητα. Άκουσαν και ξανάπαν εδιδάφορα, σαλεύοντας πάνω-κάτω, όπως πρέπει να κάρη κάθε εδσυνείδητο φύλλο:

—Τι εδέσιος που είναι ο κόσμος! Και χωρίς δ σκοτιστούνε περισσότερο, συνέχισαν τό κουτσομπολιό για τα έλατα που τα περιφρόνησε ή άνοιξη και τα μάχεται ο άνεμος.

Μά εκεί κάτω, στο πιο χαμηλό κλαρί, που ακούμπανε σχεδόν στον τοίχο του μοναστηριού, ήταν ένα φύλλο με φαντασία. Είχε άνοιξει τελευταίο απ' εδλα, κι' ίσως καμιά ήλιαχτίδα θα τό φίλησε κείνη τη στιγμή, ίσως θα τόχε άγγίξει ή άκρη από τη φούστα της άνοιξης, γι' αυτό ήταν άλλοιότιμο από τ' άλλα φύλλα...

—Ο εδέσιος κόσμος, ξανάπε. Τι νάνκι ο εδέσιος κόσμος:

Μπρός του άπλωνόταν τό περβολάκι του μοναστηριού με την καμαρωτή πόρτα. Ο γέρο-σκύλος κοιμόταν στον ήλιο — δέν έκανε δά και τίποτ' άλλο. Μιά άσπρη κότα τσιμπούσε τό χόμα κι' ή Σταματούλα, ή όμορφη δόκιμη καλογριά, σκάλιζε τις τριανταφυλλιές.

—Τι όρατος ήλιος, κακάρισε ή κότα. Βγήκαν ένα σωρό σκουλήκια από τό χόμα.

—Τι όρατος ήλιος, είπε κι' ή καλογριά. Σε λίγες μέρες θάχουμε τριαντάφυλλα.

—Τι όρατος ήλιος, θρόσε κι' ή λεύκα του Βρυσαριού, που δε μπορούσε ούτε στιγμή να μείνη σιωπηλή.

—Αιτός θάναι ο εδέσιος κόσμος, φιδούρισε τό πλατανόφυλλο.

Μά ο άνεμος ο περιγελαστής είχε ξαναγυρίσει.

του. Σώπασαν τα τριζόνια που άγαπάνε την άστροφεγγία, ζάρωσαν κάτω από τις πέτρες και στις ρίζες των άγκαθιών. Και τότε άρχισε τό άηδόνι μέσ' απ' τις τριανταφυλλιές. Τ' άηδόνι και τό φεγγάρι γέμισαν τόν κόσμο. Τραγουδήςε τ' άηδόνι ως τό πρωί και δέν ήξερες αν ήταν φεγγαράχτιδες που εδεναν τα κλαριά, φεγγαράχτιδες που εδουζαν τους βράχους, ή μήπως οι νότες του άηδονιού γινόντανε μαργαριτάρια κι' άργυρές κλωστές.

Την άύγη είχαν άνοίξει τα τριαντάφυλλα.

Τα τριαντάφυλλα του μοναστηριού δέν έχουνε βαριά μυρουδιά ούτε και γέρνουνε λιγωμένα σαν τα λουλούδια των κάμπων.

(Άκολουθεί) ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Στο πλάι του κύρ-Ηλίας κρεμόταν κι' ένα παλιό τουφέκι, και στην καμήλα του ήταν φορτωμένοι δυο τρεις μπόγοι, που θα είχαν μέσα τροφίμα και τράφιμα. Που βρέθηκαν κι' εδ' αυτά; Ο κύρ-Ηλίας δέν μπορούσε να καταλάβη, γιατί δέν θυμόταν να είχε φροντίσει ποτέ ούτε για καμήλα, ούτε για τουφέκι, ούτε για μπαγάγια. Άλλά τί τόν ένοιαζε! Τό ζήτημα ήταν πώς έκανε τό ποθητό του ταξίδι. Κι' άφινόταν να τόν πηγαίνει όπου ήθελε — κι' όπου ήξερε — ή δυνατή εκείνη καμήλα που έτρεχε σαν τόν άνεμο...

Στην έρημο με τους άμμους και τις χουμαδιές, άπαντούσε κάπου-κάπου και καμιά δαση, δηλαδή μέρος που είχε πυκνά δέντρα, πολλή σκιά και λίγο νερό. Εκεί ή καμήλα σταματούσε μονάχη της. Ο κύρ-Ηλίας πέζεψε με μεγάλη εύκολία, έπινε για να ξεδιψάση, καθόταν στη σκιά για να ξεκουρασθή, και πάλι καθάλιευε, και τό ταξίδι εδανολοούσε. Άνθρωπο όμως δέν άπαντούσε, ψυχή. Ούτε Φελλάχο, ούτε Βεδουίνο, ούτε καθ'αυτό Άράπη. Μά ούτε και κανένα καραβάνι, από μαύρους κι' άσπρους μαζί, καθισμένους σε μιάν άτέλειωτη σειρά από καμήλες. Έρημιά!

Πόσες ώρες, πόσες ήμέρες βάσταξε αυτό τό ταξίδι; Ο κύρ-Ηλίας δέν θάξερε να πη, παρά πώς κάμποσες φορές είδε τόν ήλιο να βασιλείη και να ξαναβγαίνει, και κάμποσες φορές, σε καμιά δαση, έφαγε από τα τράφιμα που είχε μαζί του, και ξαπλώθηκε χάμα να κοιμηθή... Έπιτέλους, ένα πρωί, είδε από μακριά μία μεγάλη κι' όραία πόλη, που ελαμπε στον ήλιο σα χρυσή. Άμα έφτασε και μπήκε μέσα, την εγνώρισε άμέσως: ήταν ή Βαγδάτη, ή πόλη των όνειρων του! Μά και ποιά άλλη μπορούσε να είναι μία πόλη με τέτοια ανατολίτικα παλάτια, με τέτοια τζαμιά και με τέτοια πολυκοσμία; Έβγαλε την κάρσα του καταχαρούμενος και τη χαιρέτησε φωνάζοντας:

—Χαίρε, εδγενικιά πόλη! Είμαι πολύ εδτυχισμένος που σε βλέπω. Κι' ήρθα να μείνω ως που να σε χορτάσω!

(Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροί: Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Έως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα, δε. 70. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 7 δε. ἢ λέξεις μὲ ἀπλῆ, 10 δε. μὲ κατὰ καὶ 15 δε. μὲ κεφαλαία. Ο χωριστὸς στίχος δε. 25.

[MB-1112]

Διαπλασόπουλα! Προσοχή! Δυστυχῶς ὁ περιορισμὸς τῶν 'Αγγελιῶν μ' ἐμπόδισε νὰ διορθώσω νωρίτερα τὰ τυπογραφικὰ λάθη τῆς ἀγγελίας μου. Κατὰ λάθος, ἀντὶ ἐπιρριμῆν ἀπὸ κάθε εὐγενεῖα διαπλασόπουλο 'Αλληλογραφία καὶ Μ. Μ. του» δημοσιεύθηκα: «ἐπιρριμῆν ἀπὸ κάθε εὐγενεῖα διαπλασόπουλα τὰ Μ. Μ. τῆς». Ἐπίσης, στὴ Διεύθυνση, ἀντὶ Διομισίας 5δ, δημοσιεύτηκα Διομισίας 5α. Τὸ λάθος αὐτὸ ἴσως νάγινε αἰτία νὰ χάσθω μερικὰ γράμματα, γι' αὐτὸ παρακαλῶ πολὺ δευσιμενῶς νὰ ἐλαδῶν ἀπάντησιν μέσα σὲ δύο βδομάδας, καὶ νὰ μοῦ ξανασταῖλουν στὴ σωστὴ Διεύθυνση. Στους ἐπιρριμῆντας Μαριῶ Στάγκου, Μανδραδάκη, Ὀλυμπιονική, Ρίφισσι, Σκέρτικα Φύλλα, εὐχομαι ἀπ' τὴν καρδίᾳ μου κάθε χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Ἄλκης Δόξας ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ

Σημ. Μὴν ἐξυπνῆτε πῶς γράφοντας στὸν Ἄλκη Δόξα, θάχρεται γρηγορῶ ἀπάντησιν, εὐλοκίρνια, καὶ πρὸ παντός - ἀν θέλετε - κέρι.

[MB-1113]

Ολες κι' ἔλους πού μ' εὐχέθησαν θερμὰ εὐχαριστῶ. Στὸν ἀγαπητὸ Φωτιστὸν Ἄστέρα ἀληθινῶς εὐχέται. Περμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[MB-1114]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ» Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἔγινε ἡ ἐνδοσυλλογικὴ ἡμερησία ἐκδρομὴ στὸ Ἰεραϊκόναορο. Παρευρεθῆσαν ἅλα τὰ μέλη.

[MB-1115]

Ἀημοσθένη, Πανελλήνιας Πόθε, διὰ γνωριμῶν σας καταχάρηκα. Ρόζι, Δεσλά, ἀκατάδεκτος εἰς πρότασιν διὰ σὺλλογον; (!!) Ἐὐθύμου Ἀεπάκου, ἀν ἀποκαλυφθῆ Νουτσάδαμος, ὁ ἀποκαλῶφ τὸν σὺλλογον. - Ἀδοσποκαλῶφται! Σουλαμίτις = Ταροῦ Ἀεβαντῆ.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ «ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ»

[MB-1116]

Σ ἅλα πάνω ἀπ' ἔλους! «ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Σύνθεσις τριμήνου: Γενικὸς Πρόεδρος: ΘΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ.

Πρόεδρος: ΘΘΑΝΑΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ

Σύμβουλοι: ΑΙΘΝΟΒΙΟΣ καὶ ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΑΥΓΟΥΛΑ Γραμματέας: ΑΓΝΟΦΙΛΟΣ Ταμία: ΟΝΕΙΡΟ ΣΚΙΑΣ Ταχτ. μέλη: Ἀηδοράκι, Ἀνάλαιη, Ἀρηματωλός, Ἀποσπερίτης, Δεξίλκιος, Ἐρυνίη, Ἐρωτόκοιτος, Ζήνων, Ἰεραλοχίτης, Κόκκινιο Γλασεμί, Κυριαρχος, Μαθρο Νεόμιο, Μεγαλόψυχος, Μοσχομάγκας, Νέλλη, Νησιώτης, Περαισιός, Πρόδρομος, Πτολεμαῖος, Σπάρκος, Ταραντέλλα, Τζέντλεμαν, Τρελλῆ Πεταλουδίτου, Φρόνη, Φωνὴ τοῦ Αἰοῦ.

Ἀντεπιστῆλλοντα μέλη: Ἀληγοτίς, Ἀροσοστάλη, Καϊνοσύργιος - Παλιός, Κίμων, Μανεδών, Κόκος, Μυρτὸ Χάση.

Δεχτὰ μέλη, καὶ ἀντιπρόσωποι Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἐπυράδων καὶ Κρήτης.

Διεύθυνση: Φαίδρος Μπαρλῶς, Ἄγρια - Σοφιάς 26, τηλ. 55-87.

[MB-1117]

Οἱ Σὺλλογοι: ΑΤΙΘΑΣΣΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ, ΠΥΡΡΙΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΟΣ, Ἐνωμένοι καὶ Ἀδιόπιστοι πρωτοπαίοντες στὴν Διαπλασικὴ δράση, σὺς χαίρετοῦν. ΑΤΙΘΑΣΣΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ ΠΥΡΡΙΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΟΣ

[MB-1118]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ» Γραφεῖα, Χέβεν 16, Ἄβηνα. Τηλ. 81-382.

Ἀρχαρχεῖται τρίτης τετραμηνίας.

Ἐπίτιμος Πρόεδρος ΓΚΑΔΙΚ. Πρόεδρος ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Γραμματέας ΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ.

Ταμία ΓΥΠΕΡΩΤΙΚΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ.

Σύμβουλοι ΝΙΝΟΣ, ΧΙΟΝΟΒΑΣΙΑΔΙΣΣΑ.

Διευθ. Ψυχαγωγίας ΜΠΟΥΡΔΟΥΠΕΡΗΣ

Διευθυντῆς Ἀθλητικοῦ Τμήματος ΤΣΑΠΑΤΣΟΥΑΗΣ.

Διευθυντῆς Λογοτεχνικοῦ Τμήματος ΠΕΡΙΣΩΝ.

Μέλη: Ἀκιρέ, Ἀτρήνητος Βράχος, Γαλάξιο Χρυσάνθεμον, Ἡρωϊκὴ Ἑλληνίς, Καρμπιμπιάς, Κίτρινο Κρίνο, Κόκκινιο Κρίνο, Κοπελλιά, Κοφελιστιάκι, Δασύτης, Μαθρος Ἀετός, Μελαχοκίονος Ἰππότης, Μικρὰ Σημαιοφόρος, Μπουρλοτίρης, Ὀδυσσεύς, Παπαρόνια, Πισόστρατος, Περιδότης, Περικλῆς, Περιφῆμος, Πιγκουίνος, Στωϊκός, Δόκιμα Μέλη: Ἀδρα, Καπετὰν Βρυκόλακας, Χρυσάλλης, Ψαριανός.

Ἀντιπρόσωποι: Βόλου: ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΠΟΤΗΣ. Καλλιθέας: ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ. Αἰθωρικίου: ΓΑΛΑΖΙΟ ΝΗΣΙ.

[MB-1119]

Στὸ Παράρτημα Τέχνης Τρίπολης καλὴ δράση. Ἐση, Τοξότης, Σουρῆς.

Ρήγας Φεραῖος, Τηλεγραφόπουλο, Ὑποκόμης, Ζαχαρίας ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ.

[MB-1120]

Οἱ δύο καινούριες διαπλασόπουλες, ἡ Ἀνισόρραπη Μικροδία καὶ Τρελλῆ Μελαχροπούλα πρωτοκαίρετοῦν ἔλα τὰ διαπλασόπουλα-ες. Ἰδιαιτέρως Φαιινὸν καὶ Μυστηριώδη Ἀνδροπον.

[MB-1121]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ Τὸ τμήμα «ἐλαφρῶς μουσικῆς» τῆς ὀρχήστρας θὰ παίξῃ κομμάτια κατ' ἐκλογὴν τῶν Διαπλασοπαίδων.

Νέα Μέλη: Διαταγμός - Βαρυγέννημα - Ρόδη Ἀδηνή - Ψυχὴ τοῦ Ἀδασος.

Ἀντιπρόσωποι: στὸν Παιραϊά, Φιλελεῖσθηρ' στοὺς Ἀεφούς, Ρεβέκκα.

[MB-1122]

Φόρνον, συγχινημένος εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἄλλα λυπηθῆκα.

Ζάχαρη, Μόνα - Δίξα, Ἀδρατα, εὐχῶν εὐχαριστήρια... Ἀνεδαμῶντις γράφε... νὰ καταλάβω... (ἀν καταλάβω!). Ζάχαρη, Ἐξοπαρχιωτισμὸς ἀπαράδεκτος («ἀποκηρῶσος αὐτὸν μὰτὰ βδελυγμίας» - ἔπος ἡ... Ἐρῶτικα ἔμένα!) ΘΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ «ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ»

[MB-1123]

Διαγρῶνται: Ἀναποκάλυψη, Γαλήνη, Διαβατάρινο Πουλί, Χουσόφωτη Πεταλούδα, γιὰτὶ παρέδωσαν τὸ τρίτο ἀρθρο τοῦ Καταστατικοῦ ΔΟΥΚΙΣΣΕΣ

[MB-1124]

Συγιανόπουλο, Ἀμπερὸ Κασιόνη, Ἀθηναῖοι, Χαράνη, γιὰ βοάβδα χιλία εὐχαριστῶ.

ΔΟΥΒΟΑΙΚΟΣ

[MB-1125]

Παραίτομαι ἀπὸ τῆ «Νίκη - Ἑλλάδα»

ΦΟΡΚΥΣ

[MB-1126]

Βασίλισσα τῶν Γλυκῶν θέλει νὰ ἀλληλογραφῶσουμε; Θὰ μὲ εὐχαριστοῦσες πολὺ! Περιμένω ἀπάντησιν μέσα Μ. Ἀγγελιῶν.

Μεγάλη Καρδιά

[MB-1127]

Ἡ Μικρὴ «ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Ἀπὸ διαπλασόπουλα 12-16 χρόνων. Ὀδηγεῖται καὶ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴ μεγάλη «Νίκη - Ἑλλάδα» Θεσσαλονικῆς. Πρόεδρος: ΓΑΩΣΣΑΣ Γεν. γραμματέας: ΖΟΥΜΠΟΥΔΕΝΙΑ.

Μέλη: Ἀγγελοφόρος τῆς Χαράς, Ἑλληνίς, Νύφη τοῦ Θεραϊκοῦ, Σαραβαῖος, Τρελλῆ Χαβανέζα.

Δεχτὰ μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι.

Διεύθυνση: Γεώργιος Καράδας, Στρατηγῶδ Δομοκρίτη 27.

[MB-1128]

ΠΡΟΣΟΧΗ. Ἀγγέλλομεν ἴδρυσιν συλλόγου «ΧΡΥΣΗ ΝΕΟΤΗΣ». Ἀρθροῖς ἐξαιρετικῆ καὶ πολυσχιδῆς.

α) Ἐξεδόσασιν ὑπερτασορακοντασέλιδων ὑπερπολυτελεῶς εἰκονογραφημένον περιοδικόν.

β) Ἰδρύσασιν Δαναεστικὴν Βιβλιοθήκην μὲ ὑπερπαντακόσια βιβλία πάσης φύσεως. Μηνιαία συνδρομὴ δε. 50.

Ἡ περαιτέρω ὁρθεῖς μας προδῆπται ἀσφαστος.

Γράφετε: Κον Α. Προσώπουλον, Ἀκτῆς 5. Ἐντάθα (8)

[MB-1129]

Σοφὸς Κοῦτρες: Κράμα ὀδαρῶς ἀμφιβόλου ποιοῦ. Ταρσοσόμενον ἄρτιος ἀποδῆσαι σπουδωσικῆς. Ἄερωτες, δεχόμεθα, ἀναμένομεν δεγμῶ.

Χημισίον

[MB-1130]

Πέφτοντας ἀπὸ τὰ σὸννεφα κι' ἔχοντας στὸ πλάι μουτὴν ἀδελφῆ μου, χαίρετοῦμα ἔλα τὰ διαπλασόπουλα

ΜΑΛΑΜΕ - ΔΙΑΝΑ

[MB-1131]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ Στις 12 Ἰουλίου ὀργανῶσασιν ἐπιτακτικῶς περὶπατο, στὴν Ἀκροπόλη. Σ' αὐτὸν μίλησαν οἱ:

Νίλας: Γενικά, Προσώπια. Ροζιλιάντια: Ἐλεῖθθου. Περμαχος τῆς Ἐλευθερίας: Παρθενῶν. Τοὺς ὑπερευχαριστοῦμα.

Μετὰ, στὸν ἀπάντη λόφο, παῖξασιν πατινῆδια, καὶ ὁ Περμαχος τῆς Ἐλευθερίας μᾶς ἔκανε ὀχτάστιχο.

Αὐτοὺς πού παραδρέθησαν εὐχαριστοῦμα.

[MB-1132]

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ἀνακοινεῖ: τὴν 16 Δεφούστου ἔγινε ἡ πρώτη ΓΥΟΡΤΗ τοῦ συλλόγου στὴν ὑπαιάν παρυσρέθησαν πάνω ἀπὸ ἔκατὸ διαπλασόπουλα, καὶ οἱ εἰσπράξεις ἔφτασαν τὸ ποσὸν τῶν 32 χιλιάδων. Ἀνάμεικος στοὺς προσκεκλημένους, διαμρίναμα ἀπὸ τὰ κορίτσια, τὴν Ζάχαρη, Σοκολάτα, Ἀνυπόταχο Ναυτάκι, Σουλαμίτιν, Παπαρόνια, Τρελλῆ Κουκλίτσα, κλπ.

Κι' ἀπὸ τ' ἀγῶρια: Ἀρχοντα τῆς Νύκτας, Ἀκάκιον, Ναυτοπρόσκοπον, Ἀδρατον, Δίστ, Ὀλυμπιονικῆ, Ἄγιο, Ἐανθὸ Μπερμῆκο, Χαράτη κλπ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ εὐχαριστεῖ γενικά ἔλους πού προσήλθαν.

Σύλλογος ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ, ἀντικαταστάτης Ἀντιπρόεδρος ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ